

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci și nouă

Jeff Pippenger

2026-01-14

Numărul douăzeci și nouă

A cincea profeție mesianică din Evanghelia după Matei este piatra de hotar a dezamăgirii și a morții. La 18 iulie 2020, falsă predicție a distrugerii Nashville-ului i-a ucis pe Ilie și pe Moise.

Al cincilea reper mesianic este Dezamăgirea din 18 iulie 2020.

Atunci s-a împlinit ceea ce fusese rostit prin prorocul Ieremia, zicând: În Rama s-a auzit un glas, tânguire, plâns și mare jale, Rahela plângându-și copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că ei nu mai sunt. Matei 2:17, 18.

Predicție

Așa zice Domnul; Un glas s-a auzit la Rama, tânguire și plâns amar; Rahela, plângându-și copiii, n-a vrut să fie mângâiată pentru copiii ei, căci nu mai sunt. Ieremia 31:15.

Moise și Ilie sunt uciși pe străzile Sodomei și Egiptului. Ultima afirmație a Vechiului Testament arată că Ilie va veni înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului. Acela zi înfricoșătoare începe când Mihail se ridică în Daniel doisprezece și anunță, în Apocalipsa douăzeci și doi, că „cel drept și cel nedrept” vor rămâne în acea stare pentru veșnicie.

Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod, care stă pentru fiii poporului tău; și va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când a existat vreun neam până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte. Daniel 12:1.

Cel nedrept, să mai fie nedrept; și cel întinat, să mai fie întinat; și cel drept, să mai fie drept; și cel sfânt, să mai fie sfânt. Apocalipsa 22:11.

Ilie trebuie să apară înainte de închiderea timpului de probă și este ucis și înviat în Apocalipsa, capitolul unsprezece, chiar înainte de închiderea timpului de probă. El este înviat și își prezintă mesajul până la închiderea timpului de probă, când are loc apoi o altă înviere, a celor drepti și a celor răi.

Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii spre viață veșnică, iar alții spre rușine și dispreț veșnic. Daniel 12:2.

Acea înviere specială este urmată de A Doua Venire a lui Hristos, când morții drepti sunt înviați, și apoi de o mie de ani în care sfinții îi judecă pe cei pierduți. La sfârșitul celor o mie de ani are loc o altă înviere, precum și A Treia Venire a lui Hristos. Succesiunea învierilor profetice include învierea fiarei papale, însă fiecare înviere constituie un subiect specific al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. La 18 iulie 2020, mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii s-a

sinucis răzvrătindu-se împotriva poruncii lui Hristos care interzice aplicații de timp dincolo de 1844.

Atunci s-a auzit un glas în Rama, însemnând mândrie și autoînălțare. Rahela, însemnând bun călător, este în doliu, pentru că Moise și Ilie nu sunt și, mai important, nu pot fi mângâiați. Ei nu au mângâiere, iar Duhul Sfânt este Mângâietorul, care avea să fie trimis când glasul din pustie a început în iulie 2023.

Aceste lucruri au loc chiar înainte de închiderea timpului de probă și, potrivit Apocalipsei, chiar înainte de închiderea timpului de probă, Descoperirea lui Isus Hristos este desigilată. Acea desigilare este cea care îi învie pe Moise și Ilie, care sunt, de asemenea, Rahela, călătorea cea bună, care plângea și jelea pentru copiii ei și nu putea fi mângâiată. Jalea ei se preschimbă în bucurie când copiii aceia sunt înviați.

Și mi-a zis: Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape.
Apocalipsa 22:10.

Moise și Ilie zăceau morți pe străzile Sodomei și ale Egiptului și, întocmai ca în cazul lui Hristos, cei o sută patruzeci și patru de mii aveau să fie chemați din Egipt, odată cu începerea strângerii în iulie 2023.

A șasea piatră de hotar mesianică este chemarea din Egipt în luna iulie a anului 2023.

Și a rămas acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinescă ceea ce fusese vestit de Domnul prin prorocul, zicând: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu. Matei 2:15.

Predicție

Când Israel era copil, atunci l-am iubit și din Egipt am chemat pe fiul meu. Osea 11:1.

În timp ce morții zac pe ulița Egiptului, un glas ceresc din pustie cheamă la viață valea oaselor moarte a lui Ezechiel. Acel glas a început să răsună în iulie 2023.

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

Dumnezeu Își cheamă Fiul din Egipt și tot din Egipt l-a chemat pe Moise, căci Moise, ca alfa, iar Isus, ca omega, reprezintă experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, care cântă cântarea lui Moise și a Mielului. Acea cântare include chemarea de a ieși din Egipt. În Ezechiel sunt reprezentate două etape, prefigurate de cele două etape din crearea lui Adam. Mai întâi trupul este plâsmuit, apoi în trup este suflată suflarea de viață, și astfel el trăiește. În Apocalipsa 11, prima etapă este intrarea Duhului lui Dumnezeu în cei uciși, iar ei s-au ridicat apoi în picioare. Când stau în picioare, ei sunt oștirea lui Dumnezeu. Ceea ce poartă Duhul în capitolul unsprezece al Apocalipsei este reprezentat de prima profeție a lui Ezechiel. Glasul din pustie este mesajul profetic însoțit de Duhul Sfânt.

Evanghelia după Matei cuprinde cele douăsprezece capitole care reprezintă omega pentru cele douăsprezece capitole din Geneza, acelea care oferă doi martori ce reprezintă legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Acei bărbați și acele femei sunt pecetluiți pentru veșnicie într-o relație în care Divinitatea este unită cu umanitatea lor. Ei devin semnul pentru lucrătorii ceasului al unsprezecelea.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințit prin adevăr, acționând potrivit unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni testul, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Este ținerea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului fărădelegii, care a crezut că poate schimba vremurile și legea. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Însemnul celor o sută patruzeci și patru de mii, când sunt chemați la cer în capitolul unsprezece din Apocalipsă, este că ei sunt mai întâi chemați să iasă din Egipt, locul unde au fost uciși. Un glas din pustie îi cheamă din Egipt, pentru ca ei să fie semnul pentru lucrătorii din ceasul al unsprezecelea. Învierea lor în 2024 este, de asemenea, reprezentată ca o naștere și ca o trezire, în funcție de ilustrarea avută în vedere. În ceea ce privește nașterea, ei sunt cei care împlinesc pilda celor zece fecioare și, în acest sens, nașterea lor este o naștere feciorelnică, iar ei sunt semnul.

Al șaptelea jalon mesianic este 2024

Iar toate acestea s-au făcut, ca să se împlinească ceea ce fusese spus de Domnul prin prorocul, zicând: „Iată, fecioara va zămisli și va naște un fiu, și-I vor pune numele Emanuel”, care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi.” Matei 1:22, 23.

Predicție

De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn; iată, o fecioară va zămisli, va naște un fiu și i se va pune numele Emanuel. Isaia 7:14.

Au existat semne în istoria lui Moise și a lui Hristos, așa cum au existat și în istoria millerită. În zilele din urmă, Adventismul laodicean va căuta un semn, iar singurul lor semn este semnul lui Iona. Există, de asemenea, un semn pentru cei care vor fi înviați în 2024. Semnul lor este "cele șapte vremi" din Leviticul douăzeci și șase.

Acesta îți va fi semnul: în anul acesta veți mânca ceea ce crește de la sine, iar în al doilea an ceea ce răsare din același loc; iar în al treilea an, semănați, secerați, sădiți vii și mâncați din roadele lor. Iar rămășița scăpată din casa lui Iuda va prinde iarăși rădăcină în jos și va aduce rod în sus. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță, iar din muntele Sion, cei scăpați; râvna Domnului oștirilor va face aceasta. 2 Împărați 19:29-31.

Iar dacă veți zice: Ce vom mânca în anul al șaptelea? Iată, nu vom semăna și nu vom strânge roadele noastre. Atunci voi porunci binecuvântarea Mea asupra voastră în anul al șaselea, iar

pământul va da rod pentru trei ani. Iar în anul al optulea veți semăna și veți mai mânca din roadele vechi până în anul al nouălea; până când vor veni roadele ei, veți mânca din vechile provizii. Levitic 25:20-22.

Cei ce scapă sunt de asemenea reprezentați ca izgoniții Israelului și au fost izgoniți de frații lor care îi urau. Frații lor i-au izgonit, căci îi urau, pentru că nu puteau combate adevărul despre sabbat, reprezentat prin expresia lui Moise „de șapte ori”.

Domnul zidește Ierusalimul: El adună laolaltă pe izgoniții lui Israel. Psalmul 147:2.

Domnul a început să adune rămășița în iulie 2023, iar rămășița o constituie „izgoniții” lui Israel. În iulie 2023, Și-a întins din nou mâna ca să-Și adune izgoniții. Și-a întins mâna în 1849 pentru a doua oară, înaintea luminii omega a celor șapte vremuri ale lui Moise din 1856. Lumina alfa a fost reprezentată de prima descoperire profetică a lui Miller—cele șapte vremuri ale lui Moise.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el se vor îndrepta neamurile, iar odihna lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna iarăși, a doua oară, ca să aducă înapoi rămășița poporului Său, pe cei ce vor mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din insulele mării. Și va ridica un stindard pentru neamuri și va strânge pe izgoniții lui Israel și îi va aduna laolaltă pe împrăștiatii lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10-12.

Când izgoniții vor fi înălțați ca un semn, atunci îi vor aduna pe lucrătorii ceasului al unsprezecelea, care pot fi avertizați numai văzând deosebirea dintre cei ce au pecetea lui Dumnezeu și cei ce păzesc o zi de odihnă falsă. Semnul pentru lucrătorii ceasului al unsprezecelea îl reprezintă izgoniții, iar semnul izgoniților este enigma de a mânca: "în anul acesta cele ce cresc de la sine, iar în al doilea an ceea ce răsare din acestea; iar în al treilea an semănați și secerați, sădiți vii și mâncați roadele lor."

Enigma pasajului constă în faptul că el reprezintă «cele șapte vremuri» din Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Sabbatul în care pământul se odihnește este un element al legământului care indică binecuvântarea sau blestemul ce decurge din respectarea ori respingerea odihnei din anul al șaptelea pentru țara făgăduită. Semnul celor o sută patruzeci și patru de mii este acea componentă a promisiunii întreprinse a legământului, care este reprezentată de Sabbatul pământului din anul al șaptelea. Adevărul fundamental al «celor șapte vremuri» identifică unul dintre cele trei elemente ale legământului care promite o inimă și o minte noi, un trup nou și, de asemenea, o țară în care să se locuiască.

Sabbatul zilei a șaptea este semnul dintre Dumnezeu și poporul Său, dar acel Sabbat al zilei a șaptea reprezintă, de asemenea, responsabilitatea legământului încredințată Israelului din vechime. Ei trebuiau să fie păstrătorii, depozitarii Celor Zece Porunci. Sora White afirmă limpede că Israelul modern, în 1844, în armonie cu Israelul din vechime, a fost făcut depozitar nu numai al Celor Zece Porunci, ci și al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

„Dumnezeu Și-a chemat Biserica Sa în acest timp, așa cum a chemat Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul despărțitor al adevărului, soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, i-a despărțit de biserici și de lume pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru timpul acesta. Asemenea oracolelor sfinte încredințate Israelului din vechime, acestea constituie o încredințare sacră ce trebuie comunicată lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care primește lumina soliilor lui Dumnezeu și pornește în calitate de agenți ai Săi pentru a face să răsunе avertizarea pe toată întinderea pământului.”
Mărturii, volumul 5, 455.

Cele Zece Porunci sunt reprezentate de semnul Sabatului zilei a șaptea, iar legile profeției sunt reprezentate de Sabatul anului al șaptelea. Adventismul de Ziua a Șaptea laodiceean va fi adânc rușinat când va abandona corabia și va începe să se închine soarelui, dar porunca Sabatului pe care a respins-o mai întâi este ceea ce Moise numește „de șapte ori”.

Pentru a dobândi țara făgăduită, poporul lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă și să păzească nu doar Sabatul zilei a șaptea, ci și Sabatul anului al șaptelea. Adventismul laodiceean nu poate combate acest adevăr biblic, deși îl acoperă cu minciuni. Aceasta este rădăcina urii lor, care îi determină să-i izgonească pe cei care vor fi stindardul.

Cei mai mulți dintre membrii familiei tatălui meu credeau pe deplin în advent și, pentru că am mărturisit această doctrină slăvită, șapte dintre noi am fost, în același timp, excluși din Biserica Metodistă. În acel timp, cuvintele profetului ne-au fost nespuse de prețioase: «Frații voștri care v-au urât, care v-au alungat din pricina Numelui Meu, au zis: Să fie Domnul slăvit! Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei se vor rușina.» Isaia 66:5.

„Din acel timp și până în decembrie 1844, bucuriile, încercările și dezamăgirile mele au fost asemenea celor ale iubiților mei prieteni adventiști din preajma mea. În această perioadă am vizitat una dintre surorile noastre adventiste, iar dimineața ne-am plecat în jurul altarului de familie. Nu era o ocazie deosebit de emoționantă și nu eram decât cinci, toate femei. Pe când mă rugam, puterea lui Dumnezeu a venit peste mine așa cum nu o mai simțisem niciodată. Am fost învăluită într-o vedenie a slavei lui Dumnezeu și parcă mă înălțam tot mai sus de pe pământ, și mi s-a arătat ceva din călătoriile poporului advent către Cetatea Sfântă, după cum este relatat mai jos.” Scrieri timpurii, 13.

Prima viziune a lui Ellen White i-a fost dată când cinci femei (reprezentând cele cinci fecioare înțelepte) se adunaseră laolaltă, după ce fuseseră excluse de frații lor care le urau. Le urau din pricina doctrinei celei de-a Doua Veniri, prefigurând astfel pe cei izgoniți ai zilelor de pe urmă.

Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, ca Iuda, ne vor trăda în mâinile catolicilor, pentru a le câștiga influența, spre a se ridica împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; însă bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, deoarece nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca pe unii ce nesocotesc rânduielele poporului; adică păzesc Sabatul și nesocotesc duminica.

Atunci, catolicii îi îndeamnă pe protestanți să meargă înainte și să emită un decret ca toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, să fie uciși. Iar catolicii, al căror număr este mare, vor sta de partea protestanților. Catolicii își vor da puterea icoanei fiarei. Iar protestanții vor lucra așa cum mama lor a lucrat înaintea lor, spre a nimici pe sfinți. Dar înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu. Spalding și Magan, 1, 2.

„Advențiștii „nominali” (adică doar cu numele), asemenea lui Iuda, ne-ar trăda catolicilor. Au făcut aceasta pentru că „i-au urât” pe cei izgoniți „din pricina Sabatului”. Advențiștii „nominali” mărturisesc că păzesc Sabatul zilei a șaptea; așadar, acesta nu poate fi Sabatul la care se face referire. Îi urăsc pe cei izgoniți, căci știu că nu pot infirma adevărul de temelie al celor șapte vremi ale lui Moise, care a fost înțelegerea alfa a lui Ilie, în persoana lui William Miller.”

„Dumnezeu nu ne dă un mesaj nou. Trebuie să proclamăm mesajul care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.

Toate soliile date în anii 1840-1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să ajungă la toate bisericile. Manuscript Releases, volumul 21, 437.

"Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum să fie studiate și proclamate." Manuscript Releases, volumul 15, 371.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Iuda nu este un simbol al Sinedriului alcătuit din saducheii și fariseii; Iuda a fost unul dintre cei doisprezece ucenici. El făcea parte din mireasa legământului, pe care Hristos era pe cale s-o ia de mireasă la Cincizecime. Trădarea împotriva celor izgoniți vine din partea lui Iuda, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Aceasta este reprezentată prin multe simboluri, precum leviții care sunt respinși de Solul Legământului în Maleahi, capitolul trei. Leviții sunt separați la acea curățire, iar numărul lor este de 25, fie credincioși, fie necredincioși. Leviții sunt curățiți în prealabil, înainte de a fi înălțați ca ofrandă, ca în anii de odinioară.

Și El va ședea ca un topitor și lămuritor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:3, 4.

Leviții sunt jertfa, căci ei reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos, care este marea jertfă. Când acei douăzeci și cinci de leviți sunt înălțați ca jertfă, cei douăzeci și cinci de leviți falși se închină soarelui în Ezechiel 8.

Iuda nu reprezintă doar un levit nelegiuit, ci este și un preot nelegiuit, pregătit timp de treizeci de ani, fapt reprezentat de cei treizeci de arginți ai lui Iuda.

Atunci Iuda, cel care Îl trădase, văzând că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi cele treizeci de arginți preoților celor mai de seamă și bătrânilor, zicând: Am păcătuit, fiindcă am trădat sânge nevinovat. Iar ei au zis: Ce ne privește pe noi? Vezi tu de aceasta. Și, aruncând arginții în Templu, a plecat și s-a dus și s-a spânzurat. Matei 27:3-5.

Cei treizeci de arginți pe care Iuda i-a aruncat îl reprezintă pe Solul Legământului aruncând afară (purificând) zgura (argintul contrafăcut) în Maleahi trei. Acea preoție nelegiuită a fost reprezentată de răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram și de răzvrățiții din 1888. Preoția nelegiuită este înghițată când Statele Unite, fiara din pământ, își deschide gura. Atunci focul îi nimicește pe adepții lor, în timpul revărsării depline a ploii târzii, care începe la legea duminicală.

Nașterea feciorenică, ca semn în zilele lui Hristos, reprezintă semnul fecioarelor înțelepte în zilele de pe urmă. În acea perioadă, Sinedriul, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, va căuta un semn, dar nu va putea vedea singurul semn dat Laodiceei. Semnul pentru marea mulțime, lucrătorii de la ceasul al unsprezecelea, constă în a-i vedea pe bărbați și pe femei păzind Sabatul zilei a șaptea în perioada de testare prin legea duminicală. Semnul rămășiței, în controversa lor cu poporul Vechiului Legământ, este Sabatul celui de-al șaptelea an, reprezentând temeliile adventismului, identificate drept stâlpul central al ambelor tabele sacre ale lui Habacuc. Semnul dat adventismului laodicean este semnul lui Iona, care este abordat în dialogul dintre Hristos și Petru.

Când Isus a venit în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au zis: Unii zic că Tu ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre profeți. El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?

Iar Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona; căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da ție cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.

Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Iisus, Hristosul. Matei 16:13-20.

Semnul pentru Sinedriul și, prin urmare, pentru Adventism, este semnul lui Iona. Simon Barjona este introdus în pasaj ca simbol al unui om al legământului, căci numele lui este pe cale să fie schimbat. Numele lui Avram a fost schimbat odată cu legământul. Numele lui Saul a fost schimbat în Pavel. Numele lui Iacov a fost schimbat în Israel. Acei trei martori stabilesc că atunci când numele unui personaj biblic este schimbat, el reprezintă un om al legământului și, prin urmare, îi tipifică pe poporul de pe urmă al legământului, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Aceiași trei martori stabilesc, de asemenea, că numele unui om al legământului reprezintă simbolismul profetic asociat cu persoana al cărei nume este schimbat. Saul înseamnă „ales”, căci el a fost ales să poarte Evanghelia către neamuri. Numele lui a fost schimbat în Pavel, însemnând

„mic”, căci el, în propriii săi ochi, era cel mai mic dintre apostoli, fiindcă prigoniase Biserica lui Dumnezeu. Iacov, înșelătorul, a fost schimbat atât în nume, cât și în experiență, într-un biruitor, așa cum înseamnă Israel. Numele lui Petru era Simon, însemnând „cel ce aude”; iar Barjona, însemnând „fiul lui Iona”.

Petru reprezintă generația de pe urmă a lui Iona, căci era fiul lui Iona. Iona înseamnă «porumbel», iar Simon este acela care a auzit mesajul porumbelului; Simon Barjona auzise mesajul ungerii lui Isus, când a fost botezat și a devenit Isus Hristos, și Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de porumbel. Mesajul lui Iona era mesajul porumbelului, care reprezenta ungera lui Isus cu putere la botezul Său. Mesajul lui Iona a fost reprezentat prin faptul că Iona a stat trei zile în pântecul unei balene. Acele trei zile sunt cele trei zile de la Paște până la sărbătoarea celor dintâi roade, care sunt preînchipuite de botezul lui Hristos și de timpul petrecut de Iona în pântecul balenei.

Semnul lui Iona este semnul ungerii lui Hristos la botezul Său, care prefigurează coborârea îngerului din Apocalipsa 18 la 9/11. 9/11 a început un proces de testare în trei etape, așa cum este reprezentat de cele trei zile ale lui Iona. Aceste trei etape sunt ilustrate, de asemenea, în istoria millerită. 11 august 1840 a marcat testul primului înger, 19 aprilie 1844, testul celui de-al doilea înger, iar 22 octombrie 1844, al treilea test. Aceste trei etape reprezintă 9/11, 18 iulie 2020 și legea duminicală.

La legea duminicală, Iona este vărsat din gura unui pește, chiar acolo unde Hristos o varsă pe Laodicea din gura Sa; tot acolo măgărița lui Balaam își deschide gura și vorbește; tot acolo vorbește tatăl lui Ioan Botezătorul, Zaharia; tot acolo Statele Unite vorbesc ca un balaur. Iona dă apoi avertizarea finală lumii, ca simbol al celor care au fost înviați împreună cu Moise și Ilie în 2024. Acele suflete au murit pe străzile Sodomei și Egiptului și ulterior sunt înviate drept oastea puternică a lui Ezechiel. La învierea lor ei devin semnul lui Iona, căci el îi reprezintă pe cei care au murit și sunt înviați pentru a da mesajul final către Ninive. Iona în pântecul peștelui, Daniel în groapa cu lei, Ioan în cazanul cu untdelemn clocotit îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care au trecut printr-o moarte și o înviere simbolică. Ungerea de la 11 septembrie până la învierea oastei puternice a lui Ezechiel reprezintă botezul lui Hristos spre învierea Sa.

Au venit și Fariseii, împreună cu Saducheii, și, ispitindu-L, i-au cerut să le arate un semn din cer. El, răspunzând, le-a zis: Când se înserează, ziceți: Va fi vreme frumoasă, pentru că cerul este roșu. Iar dimineața: Astăzi va fi vreme rea, căci cerul este roșu și înnorat. Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți; dar semnele vremurilor nu le puteți deosebi? Un neam viclean și preacurvar cere un semn; și nu i se va da niciun semn, decât semnul prorocului Iona. Și, lăsându-i, a plecat. Matei 16:1-4.

Minunea încununătoare a fost învierea lui Lazăr.

Întârziind să vină la Lazăr, Hristos a avut un scop plin de îndurare față de cei care nu-L primiseră. A zăbovit, pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să dea poporului Său încăpățânat și necredincios o altă dovadă că El era într-adevăr „învierea și viața”. Se îndura cu greu să renunțe la orice nădejde cu privire la popor, oile sărmene, rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima I se frângea din pricina nepocăinței lor. În îndurarea Sa a hotărât să le dea încă o

dovadă că El era Restauratorul, Cel care singur putea aduce la lumină viața și nemurirea. Aceasta avea să fie o dovadă pe care preoții n-o puteau răstălmăci. Acesta a fost motivul întârzierii Sale de a merge la Betania. Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, avea să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la divinitate. Dorința veacurilor, 528, 529.

Hristos a zăbovit înainte de a-l învia pe Lazăr, iar Lazăr nu a fost doar „minunea încununătoare”, ci și „pecetea” pusă asupra lucrării lui Dumnezeu. În acel pasaj, semnul lui Iona este singurul semn pentru neamul adulter și rău. Este important să observăm că momentul procesului de pecetluire este foarte precis. În pasajul pe care îl avem în vedere, în care numele lui Petru este schimbat, ni se spune că, de atunci înainte, Isus a început să descopere că urma să fie dat la moarte; totuși, în ultimul verset Matei consemnează: „Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristos.” Apoi, chiar în versetul următor, el consemnează: „De atunci a început Isus să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere multe din partea bătrânilor, a marilor preoți și a cărturarilor, să fie omorât și să fie înviat a treia zi.”

Pericopa începe cu Isus întrebând cine spun oamenii că este El, iar apoi urmează o întrebare ulterioară, în care i-a întrebat pe ucenici cine credeau ei că este El.

Când Iisus a venit în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt eu, Fiul Omului? Iar ei au zis: Unii zic că tu ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci. El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt eu? Matei 16:13-15.

Când Petru răspunde, el identifică faptul că Isus era Hristosul și Fiul Dumnezeului celui viu. Cuvântul Hristos este cuvântul grec pentru cuvântul ebraic Mesia. Isus ridică întrebarea cu privire la cine este El și îi conduce pe ucenici la recunoașterea faptului că El este Mesia, dar îi înștiințează îndată să nu spună nimănui. Din vremea aceea, a început să-i învețe că avea să împlinească cele douăzeci și trei de jaloane din ultimele trei capitole ale Evangheliei după Matei, dar era de trebuință ca adevărurile asociate cu Hristosul să fie descoperite treptat, pas cu pas.

Vom continua cu aceste repere mesianice în articolul următor.

Lumina Alfa a celui de-al treilea înger

"În toamna anului 1846 am început să păzim Sabatul biblic și să-l învățăm și să-l apărăm. Atenția mea a fost atrasă mai întâi asupra Sabatului pe când mă aflam într-o vizită la New Bedford, Massachusetts, mai devreme în același an. Acolo l-am cunoscut pe Fratele Joseph Bates, care îmbrățișase de timpuriu credința adventă și era un lucrător activ în cauză. Fratele B. păzea Sabatul și insista asupra importanței lui. Nu-i percepeam importanța și socoteam că Fratele B. greșea stăruind asupra poruncii a patra mai mult decât asupra celorlalte nouă. Dar Domnul mi-a dat o viziune a sanctuarului ceresc. Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer și mi s-a arătat chivotul lui Dumnezeu, acoperit cu capacul ispășirii. Doi îngeri stăteau, câte unul la fiecare capăt al chivotului, cu aripile întinse deasupra capacului ispășirii și cu fețele întoarse spre el. Îngerul meu însoțitor m-a înștiințat că aceștia reprezentau întreaga oștire cerească, privind cu teamă reverențioasă către sfânta Lege, care fusese scrisă de degetul lui Dumnezeu.

Isus a ridicat capacul chivotului și am privit tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci. Am fost uimită când am văzut porunca a patra chiar în centrul celor zece precepte, înconjurată de o blândă aureolă de lumină. Îngerul a spus: 'Este singura dintre cele zece care Îl definește pe Dumnezeu cel viu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile care se află în ele. Când au fost așezate temeliiile pământului, atunci a fost așezată și temelia Sabatului.'" Mărturii, volumul 1, 75.

Lumina Omega a îngerului al treilea

Cei care au părtășie cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănit. Ei nu Îl dezonorează pe Răscumpărătorul lor stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește peste ei. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoștința lor despre Hristos și despre profețiile privitoare la El sporește mult. Au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu; căci sunt în unire cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o încântare neasemuite. Îi recunosc importanța. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Văd că Scriptura este cheia care deschide toate tainele și dezleagă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, iar cei care nu au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu. The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.